

کنگره ملی

مدیریت و برنامه ریزی شهری نوین

National Congress of

فراخوان مقاله

innovative management and urban planning

ایران - تهران - دانشگاه تهران
۲ شهریور ماه ۱۳۹۶

اولویت بندی عوامل موثر بر روش های مداخله جویانه در بافت شهری از دیدگاه معابر درون شهری شهر شیراز با روش تحلیل سلسله مراتبی

قاسم شایانی^۱، سیدرسول کشاورز^۲، رضا لک^۳

۱، ۲، ۳: باشگاه پژوهشگران جوان و نخبگان، واحد داریون، دانشگاه آزاد اسلامی، داریون، ایران.

Shayani1362@gmail.com

چکیده

در سیستم مدیریت شهری، هدف تنها حرکت افراد و وسایط نقلیه نیست، بلکه آماده کردن جریان بافت شهر نیز جزء اهداف اصلی آن به شمار می رود. امروزه، رشد روزافزون تقاضای جابجایی درون شهری در کلانشهرها به یکی از دغدغه ها و مسائل چالش برانگیز مدیریت شهری تبدیل شده است که برنامه ریزی و طراحی شهرها را با مشکلاتی همراه کرده است. با توجه به ساختار و شاکله قدیمی شهرها معمولاً امکان افزایش عرضه تسهیلات و زیرساخت های حمل و نقلی (نظیر ایجاد خیابان های جدید و یا تعریض معابر) به راحتی فراهم نیست یا با هزینه های سنگینی همراه است؛ از این رو محققین و مسئولین تلاش بسیاری در زمینه توسعه روشهای بهبود و افزایش کارآیی تسهیلات شهری موجود داشته اند و سعی کرده اند تا با ارائه راهکارهای کم هزینه، سطح سرویس جهت بهبود روند حرکتی در شهرها را بهبود ببخشند. در مقاله حاضر، سعی گردیده تا به بررسی و تعیین عوامل موثر بر روش های مداخله جویانه در بافت شهری از دیدگاه معابر درون شهری با روش تحلیل سلسله مراتبی (AHP) و با انجام مطالعه موردی در شهر شیراز پرداخته شود.

کلیدواژه ها: اولویت بندی، روشهای مداخله جویانه، بافت شهری، روش تحلیل سلسله مراتبی

۱. مقدمه

کشورهای در حال توسعه در مسیر بالندگی، رشد و تعالی خویش در همه عرصه ها اهداف کوتاه مدت و بلندمدت بسیاری را برنامه ریزی نموده اند که یکی از اهداف پراهمیت را می توان گسترش شبکه حمل و نقل سراسری نام برد (Hellings and Sindi, 2012). با توجه به ساختار و شاکله قدیمی شهرها معمولاً امکان افزایش عرضه تسهیلات و زیرساخت های حمل و نقلی (نظیر ایجاد خیابان های جدید و یا تعریض معابر) به راحتی فراهم نیست یا با هزینه های سنگینی همراه است (حاجی حسینلو و شریفیان، ۱۳۸۷)؛ در این زمینه برنامه ریزی صحیح و همچنین سرمایه گذاری های کلان انجام داده اند (حاجی حسین لو، ۱۳۸۷)، در حالی که کشورهای در حال توسعه و عقب مانده به علت رشد ناگهانی و سریع جمعیت شهری و گسترش پدیده شهرنشینی تاکنون برنامه ریزی های جامع و مناسبی در این خصوص صورت نداده و استفاده از اراضی شهری به صورت معقولانه در جهت تسهیلات حمل و نقل درون شهری تخصیص نیافته است (نواداد، ۱۳۸۵).

رشد سریع و ناگهانی جمعیت شهری در کشور ایران به ویژه در کلانشهرها، باعث افزایش فعالیت های درون شهری شده است (خاکی و همکاران، ۱۳۹۲)؛ به گونه ای که ارائه طرحهای جامع شهری را با چالش مواجه ساخته است (میررجائی، ۱۳۷۶)؛ از اینرو در حال حاضر